

Warszawa, dnia 17 stycznia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1366/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Izabela Kościarz - Depta

protokolant: sekr. sądowy Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 17 stycznia 2019 r.

sprawy P. K., syna T. i J., ur. (...) w L.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 10 sierpnia 2018 r. sygn. akt II K 755/17

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec P. K. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej M. F. zadośćuczynienie w wysokości 3000 (trzech tysięcy) złotych;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty za obie instancje oraz pozostałych kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1366/18

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że:

W dniu 05 lipca 2016 r. w miejscowości J., woj. (...), kierując pojazdem, marki V. (...) nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasadny bezpieczeństwa w ruchu lądowym, określone w art. 17 pkt. 1 Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności przy wyjeżdżaniu z posesji i włączaniu się do ruchu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej rowerem M. F., w wyniku czego spowodował nieumyślnie obrażenia ciała u M. F. w postaci drobnych otarć naskórka oby kończyn dolnych, rany naskórka prawego kciuka, urazu kolana prawego skutkujących świeżym rozdarciem chrząstki stawowej kolana, chondromalacją 2 stopnia, 3 stopnia całej powierzchni rzepekki kolana prawo, przerostem błony maziowej z przerośniętym fałdem przyśrodkowym błony maziowej i chondromalacją pod fałdem krawędzi kłykcia przyśrodkowego kości udowej, chondromalacją 2 stopnia na kłykciu bocznym piszczeli z pęknięciem chrząstki, które to obrażenia ciała spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni, to jest o czyn z art. 177 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 10 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K 755/17 oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k.

skazał go na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazanej przez Sąd w wymiarze 20 godzin miesięcznie; Jednocześnie Sąd zobowiązał oskarżonego P. K. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. F. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty 3000 złotych i zwolnił oskarżonego P. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego.

Obrońca wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego i błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść.

Z ostrożności procesowej obrońca podniósł na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wyrokiem kary ograniczenia wolności w sytuacji, gdy wystarczające byłoby orzeczenie kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Legionowie bądź o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego tylko częściowo zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew zarzutom w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych i należycie wykazał winę oskarżonego. Analiza materiału dowodowego pozwala bez wątpliwości stwierdzić, iż zachowanie P. K. wypełniło znamiona zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego analiza całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił dowody, zwłaszcza zeznania świadków M. F. i J. W.. Prawidłowa jest ocena Sądu Rejonowego odnosząca się do zachowania uczestników ruchu drogowego uczestniczących w niniejszym zdarzeniu. Nie ulega żadnej wątpliwości, że oskarżony w dniu 5 lipca 2016 roku kierując samochodem marki V. (...) nie zachował należytej ostrożności przy wyjeździe z posesji oraz włączaniu się do ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa poruszającej się rowerem pokrzywdzonej. Nie jest zasadnym zatem zarzut obrońcy oskarżonego podniesiony w apelacji, a odnoszący się do zaniechania przez Sąd dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego. Dla oceny prawno-karnej zachowań uczestników zdarzenia, taktyki oraz techniki jazdy nie są wymagane wiadomości specjalne. To oskarżony włączał się do ruchu i wykonując taki manewr zobowiązany był do zachowania szczególnej ostrożności oraz udzielenia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi poruszającym się po drodze, na którą chciał wjechać. Nietrafny jest również zarzut obrońcy oskarżonego, że Sąd Rejonowy dopuścił się rażącej obrazę przepisów postępowania karnego poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej. Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym, po dołączeniu pełnej informacji medycznej został dopuszczony dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i chirurgii naczyniowej. Biegły po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po przeprowadzeniu badania pokrzywdzonej, stwierdził, że obrażenia, jakich doznała pokrzywdzona w wyniku wypadku drogowego skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni. Następnie został przeprowadzony dowód z ustnej, uzupełniającej opinii biegłego, w trakcie której biegły podtrzymał wcześniejsze wnioski i wyjaśnił wszelkie wątpliwości. W ocenie Sądu Odwoławczego opinie te są jasne, pełne, rzeczowe, zostały sporządzone przez doświadczonego specjalistę na podstawie bezpośredniego badania pokrzywdzonej i nie budzą żadnych wątpliwości co do logicznej poprawności i merytorycznej słuszności zawartych w niej wniosków oraz konkluzji.

Natomiast na uwzględnienie zasługuje zarzut obrońcy oskarżonego w zakresie rażącej niewspółmierności kary, jednak już sam wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny nie jest zasadny. W ocenie Sądu Odwoławczego całokształt okoliczności zarówno w zakresie postawy sprawcy, jego warunków osobistych i okoliczności sprawy wskazują w ocenie Sądu Okręgowego, iż wobec oskarżonego wystarczające będzie zastosowanie

instytucji warunkowego umorzenia postępowania na okres próby 2 lat. W realiach niniejszego postępowania spełnione zostały wszystkie przesłanki determinujące dopuszczalność warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zaczynając od przesłanek formalnych wskazać należy, iż czyn zarzucany oskarżonemu nie jest zagrożony karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, jako że sprawca występkę z art. 177 § 1 k.k. podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Oskarżony nie był także karany za przestępstwo umyślne, o czym świadczy treść informacji z Krajowego Rejestru Karnego odnośnie jego osoby. Uznać również należy, iż wobec oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżony P. K. naruszył nieumyślnie zasady w ruchu drogowym, na bocznej drodze, gdzie ruch był minimalny, przy bardzo małej prędkości. Bezpośrednio po zdarzeniu udzielił pomocy pokrzywdzonej, wyraził żal i skruchę z powodu tego co się stało. Z informacji nadesłanej przez Komendę Stołeczną Policji wynika, iż oskarżony nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 247), co obrazuje jego dotychczasową postawę wobec przepisów i zasad regulujących ruch drogowy, w tym rzutujących na jego bezpieczeństwo. W tej sytuacji istnieją racjonalne podstawy do stwierdzenia, że naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w dniu 5 lipca 2016 roku miało charakter incydentalny. Ponadto oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje za granicą. Orzeczona przez Sąd I instancji kara ograniczenia wolności jest w ocenie Sądu Okręgowego zbyt surowa, a ponadto uniemożliwiłaby oskarżonemu wykonywanie pracy zarobkowej, co w konsekwencji wpłynęłoby negatywnie zarówno na utrzymanie rodziny, jak również na zapłatę pokrzywdzonej zadośćuczynienia.

Powyższe okoliczności nie zostały wzięte przez Sąd Rejonowy pod uwagę przy ferowaniu wyroku i tym samym Sąd błędnie uznał, że skazanie oskarżonego oraz orzeczenie wobec niego kary ograniczenia wolności jest prawidłową i trafną reakcją karną. Tymczasem ocena okoliczności strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego oskarżonemu występkę pozwala jednak na uznanie, że dla osiągnięcia celów postępowania nie jest konieczne skazanie, a w pełni wystarczające będzie warunkowe umorzenie postępowania.

W świetle powyższych rozważań warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego jest nie tylko dopuszczalne z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek stosowania tego środka probacyjnego, lecz także odpowiada indywidualnym potrzebom resocjalizacyjno – wychowawczym P. K., które są tego rodzaju, że nie wymagają oddziaływania za pomocą wyroku skazującego, przy czym zweryfikowaniu trafności przyjętej prognozy kryminologicznej posłużyć ma dwuletni okres próby.

Określony przez sąd odwoławczy dwuletni okres próby jest wystarczający dla zweryfikowania stawianej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy i pozwoli na podjęcie działań w razie ponownego popełnienia przez niego czynu zabronionego.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienie w wysokości 3000 złotych, dzieląc przy tym stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie jego wysokości. Na skutek zachowania oskarżonego M. F. przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, zmuszona była zażywać leki i poddać się badaniom oraz zabiegom. Przez długi czas odczuwała skutki przedmiotowego zdarzenia.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji. Jednocześnie – z uwagi na sytuację majątkową i osobistą oskarżonego, w tym konieczność utrzymania rodziny oraz uregulowania kwoty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonej – Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa (art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk).